

Uzdravení

Mgr. Miloslava Jochmanová

Teze: Boží záměr uzdravovat nezaručuje jistotu uzdravení pro všechny v tomto věku.

1/ Boží záměr s člověkem je uzdravení v širokém smyslu

Na mnoha místech v Písmu nacházíme zmínky o Boží uzdravující moci. Ve Starém zákoně Bůh potvrzuje sám sebe jako lékaře: „*Neboť já jsem Bůh, já tě uzdravuji*“ (Ex 15,26). To znamená, že každý způsob uzdravení přirozeného nebo zázračného probíhá na základě tohoto výroku. V Novém zákoně jsou uzdravení součástí služby Ježíše Krista a rané církve. Bůh nám oznamuje, že chce uzdravovat, ale je třeba si položit otázku, co obnáší uzdravení v jeho podání. Mnozí lidé si pod pojmem uzdravení představí především tělesné uzdravení, ale Bůh má daleko širší záměr s člověkem a stvořením. Protože člověk je tělo, duše a duch, musí uzdravení zahrnovat všechny tyto složky. Biblický holismus spočívá v uznání lidské osoby jako celistvé osobnosti, jejíž všechny složky jsou sjednoceny a fungují ku prospěchu celku.¹ To znamená, že uzdravení člověka musí přesáhnout také jeho hranice a přinést uzdravující změnu do vztahu s Bohem a do vztahu se společenským prostředím.

Příkladem takového uzdravení je muž z Gerasy (L 8,26-39). Tento muž nenosil oděv, bydlel v hrobech a byl posedlý mnoha démony. Po Ježíšově zásahu se změnil, seděl pokorně u jeho nohou, choval se rozumně a byl oblečen. Nakonec byl poslán domů, aby obnovil komunitu. Je poučné sledovat proměnu člověka, která pro život tady na zemi je velmi důležitá a také Bohem potvrzená, přesto v tomto příběhu ten nejdůležitější aspekt uzdravení není vylíčen. Ano, Boží uzdravení přesahuje nejen hranice člověka, ale také čas. Jedná se o uzdravení věčné. Ježíš Kristus jako Spasitel vysvobozuje člověka už tady na zemi. Spasení v plném smyslu zahrnuje též uzdravení. Řecký výraz *σώζειν* znamená „zachovávat v neporušenosti, zachraňovat: 1. Ve smyslu zachránit od přirozených nebezpečí – od nemoci, smrti; 2., zachránit od věčné smrti, od odsudku Božího: spasiti“.² Také Ulf Ekman odvozuje svoje učení ze základu řeckého slovesa *σώζειν* s tím, že uzdravení je součástí evangelia zahrnujícího ducha, duši i tělo.³ John Wimber rozšiřuje seznam složek uzdravení v rámci spasení. Do těchto složek zahrnuje odpuštění hříchů, vysvobození z nemoci, vymanění ze sevření chudobou nebo společenskými systémy, vysvobození z démonické moci, vzkříšení z mrtvých. Uzdravování a spasení se překrývají a obojí souvisí s úplným vysvobozením celého člověka.⁴ Ten, kdo následuje Ježíše Krista je spasen, a to znamená i uzdraven. Uzdravení se promítá ve všech lidských systémech od tohoto času až do věčnosti. Pro znovuzrozeného křesťana platí slova z Písma, že ranami Ježíše Krista je uzdraven. „*On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živí spravedlnosti. Jeho rány vás uzdravily.*“ (1 P 2,24-25, srov. Iz 53,4-5, Mt 8,16-17). Až do tohoto bodu se pohledy Ekmana a Wimbera na uzdravení shodují.

¹PRUDY, Veron, L., *Systematická teologie*, 516

²SOUČEK, B., Josef, *Řecko-český slovník*, 252

³EKMAN, Ulf, *Bůh chce uzdravit všechny*, 11

⁴WIMBER, John, *Uzdravení*, 51-52

2/ John Wimber

John Wimber se podílel na založení sdružení amerických sborů Vinice v Torontu, kde se v druhé polovině 90. let minulého století odehrávalo tzv. Torontské požehnání. Bůh se rozhodl vylít svého Ducha na tyto sbory, a to se projevovalo citelnou přítomností Ducha svatého a užíváním jeho darů. Uzdravování bylo součástí služby v těchto sborech. Wimber tuto zkušenost popisuje v knize „Uzdravení“. Cílem při modlitbách za nemocné bylo, aby se uzdravili a v důsledku toho se šířilo Boží království.⁵ Wimber na příběhu jeho přítele Davida, za kterého se modlil v době nemoci a který nakonec zemřel, objasňuje jeho biblické postoje. Přestože během modlitby za Davida cítil typickou přítomnost Ducha svatého, která byla často projevem uzdravení, jisté uzdravení Davidovi nezaručil. Neprohlásil, že je uzdraven. Naopak několikrát prohlásil, že uzdravení nevyhlašuje ani neslibuje. Přesto cítil, že se za Davida modlit má, a to nejen jednorázově, ale znovu a znovu. Důvod proč se modlil a modlí, i když po některých modlitbách k uzdravení nedojde, je, že chce být poslušný Božímu slovu. Je lepší se modlit i v případě, že je uzdraven jeden ze sta, než se nemodlit vůbec a neuzdravil by se nikdo.⁶

Wimber se během modlitební služby za nemocné setkal s mnohými, kteří nebyli uzdraveni a dokonce i on sám, ačkoliv do jisté míry zázrak prožil, nebyl úplně uzdraven a musel dodržovat léčebný režim. Tento jev vysvětluje na základě Písma: „Nová smlouva neslibuje, že každý bude uzdraven, slibuje však odpuštění hříchů (M 26,28). Podobně v celém NZ se zaslibuje odpuštění hříchů a milost, avšak ne zdraví (M 11,28, J 1,12, SK 2,38-39 a 16,31). Když Bůh uzdravuje je to mimo smlouvu, avšak odpouští-li, je to milost podle smlouvy.“⁷

Wimber dále uvádí čtyři příklady nemocných, kteří nebyli uzdraveni. Pozoruhodnost navíc spatřuje v tom, že se jednalo o vysoce vážené, nadané a zralé učitele církve, takže zde neobstojí vysvětlení jako osobní hřích, nedostatečná víra nemocného nebo modlících se. Jedním z těch čtyř byl apoštol Pavel, který ačkoliv úspěšně sloužil nemocným, sám nebyl uzdraven (Ga 4,13-14). Dalšími případy jsou Timoteus (1 Tm 5,23), Epafroditus (F 2,27) a Trofim (2 Tm 4,20).⁸

Bible na jedné straně zaznamenává případy, kdy Pán Ježíš uzdravil všechny, kdo k němu přišli, nebo byli přivedeni (M 4,24 a 8,16, Mk 1,32, L 6,18-19), na druhé straně je znám případ, kdy Ježíš u rybníka Bethesdy uzdravil pouze jednoho člověka čekajícího na uzdravení 38 let, ačkoliv tam bylo přítomno více nemocných. Wimber zmiňuje, že okolí rybníka se dá připodobnit k dnešní nemocnici.⁹ O tom, kdo bude uzdraven, rozhoduje Pán Bůh svrchovaně, stejně tak, jako Ježíš rozhodl svrchovaně o uzdravení jednoho člověka, třebaže kolem čekalo na podobný zásah mnoho lidí.

Člověk, když lituje svých hříchů, dostává odpuštění ihned. To ale neplatí pro uzdravení. Žijeme v porušeném světě a naše tělo není vykoupeno již nyní tak, jak tomu bude při příchodu Pána Ježíše Krista v plnosti Božího království. Teprve při jeho příchodu budou křesťané

⁵WIMBER, John, *Uzdravení*, 12

⁶WIMBER, John, *Uzdravení*, 10-11

⁷WIMBER, John, *Uzdravení*, 65

⁸WIMBER, John, *Uzdravení*, 159-160

⁹WIMBER, John, *Uzdravení*, 160-161

proměnění, kdy porušitelné obleče neporušitelné a smrtelné nesmrtelné (1 K 15,53-53, 2 K 5,4). Wimber upozorňuje, že žijeme mezi prvním a druhým příchodem Kristovým. Uznává pohled G. Ladda, který tento stav nazývá „už a ještě ne“. Tělesné uzdravení se tedy může dostavit, ale nemusí. Pokud se modlíme za nemocné, pak jestliže nejsou uzdraveni, nemáme právo předpokládat, že je něco špatného s jejich vírou nebo vírou modlících se služebníků.¹⁰

3/ Ulf Ekman

Ulf Ekman prosazující teologii uzdravení, pochází ze Švédska a jako žák K. Hagina je spojován s Hnutím víry a teologií uzdravení. Podle Vojtíška se teologie uzdravení zrodila v USA, kdy na začátku 20. století se v rámci protestantismu vykristalovalo pentekostální hnutí, které proběhlo časově ve dvou vlnách (jako letniční a charismatické hnutí). Hnutí víry vzniklo v druhé vlně.¹¹

Už název Ekmanova díla „Bůh chce uzdravit všechny“ napovídá o obsahu jeho myšlení v tomto směru. Ekman vícekrát ve svém díle zmiňuje, že všichni mohou být uzdraveni. Tento fakt staví na základě zpráv z evangelií, že Ježíš uzdravoval všechny. Teologie uzdravení, kterou prosazuje formou kázání, knih a nahrávek je protkána následujícími tvrzeními:

„Je psáno, že *“Ježíš kázal evangelium Božího království a uzdravoval všechny.“* Nech Ducha svatého, ať navěky zapečetí do tvého srdce, co ti Bůh říká: *„Ježíš chodil a uzdravoval všechny nemoci a neduhy.“* (M 9,35-36) Nejen některé. To znamená, že je možnost zbavit se jakékoli z existujících nemocí. Je odpověď na každou modlitbu za uzdravení.“¹²

„Bůh chce uzdravit všechny, to znamená i TEBE. Můžeš si být jist, že patříš do skupiny „všech“. Kdyby bylo napsáno, že Ježíš uzdravoval „některé“, tehdy by bylo těžké říct, jestli jsi mezi nimi. Ale je psáno, že on uzdravoval všechny, takže není důvodu pochybovat. Ježíš ti říká: *Chci, bud' čist!*“¹³

Novou smlouvu vidí Ekman jako záruku pro uzdravení. Vyplývají z ní povinnosti, ale i práva. Tím právem má Ekman na mysli zaslíbení uzdravení, které je potvrzeno v Bibli (Iz 53,4-5, M 8,16-17, Ži 9,11-15).¹⁴

Pro věřícího to ovšem znamená, vzít vážně, že může být uzdraven, a to přináší hlubokou odpovědnost. Jednak musí uzdravení přijmout vírou ve svém srdci, následně vyznat, že od téhle chvíle je zdrav a pak v tomto stavu setrvat, dokud se zaslíbené uzdravení nedostaví. Mnozí ze začátku radostně vyznávají, že jsou uzdraveni, ale po uplynutí několika dnů, kdy se uzdravení hned nedostaví, podléhají pocitům a jsou ďáblem okradeni o uzdravení.¹⁵ Ekman zdůrazňuje, že věřící se nemá ptát Boha, proč sestra, která sloužila Pánu věrně celý život a přitom byla nemocná, ale také čistá a nádherná, proč se nezbavila nemoci. Na tuto otázku prý Bůh neodpoví, protože nám nedovolí nahlížet do tajemství cizího života.

¹⁰WIMBER, John, *Uzdravení*, 165-166

¹¹VOJTÍŠEK, Zdeněk, *Encyklopedie náboženských směrů v ČR*, 66-68

¹²EKMAN, Ulf, *Bůh chce uzdravit všechny*, 8

¹³EKMAN, Ulf, *Bůh chce uzdravit všechny*, 12

¹⁴EKMAN, Ulf, *Bůh chce uzdravit všechny*, 4 a 8

¹⁵EKMAN, Ulf, *Bůh chce uzdravit všechny*, 4-5

Ekman přesvědčivost uzdravujících zázraků doplňuje svědectvím, že slyšel o jedné evangelistce, kterou Pán úplně fantasticky používá. Její modlitba přinesla spasení alkoholičce a uzdravení její dcerce, které chyběla od narození paže. Dívčin krátký pahýlek se proměnil během 3-4 měsíců ve zdravou ruku i s prsty.¹⁶

4/ Úvaha: Je uzdravení Božím zaslíbením pro všechny?

Ekman svoje tvrzení o jistotě uzdravení pro všechny zakládá na třech tvrzeních. První je, že Ježíš uzdravoval všechny, kdo k němu přišli. Druhé staví na smlouvě a třetí na odpovědnosti nemocného uzdravení přijmout a ve víře vytrvat. Tato tvrzení okořeňuje svědectvím o zázraku uzdravení.

a/ Pokud se zastavíme u prvního tvrzení Ekmana a porovnáme ho s pohledem Wimbera, zjistíme, že zde stojí dva odlišné názory. Ekmanův, že uzdravení je jisté pro všechny už dnes. Wimberův, že je biblické se modlit za nemocné, ale ne každý může být uzdraven. Přestože Wimber bere v potaz zprávy o hromadných uzdraveních, všímá si více úseků z Nového zákona, kdy jednak Ježíš u rybníka Bethesda uzdravil pouze jednoho člověka a ne každého, kdo tam na uzdravení čekal a tedy věřil. Tím dal Ježíš najevo, že on je svrchovaný a že je to on, kdo rozhoduje o tom, kdo bude uzdraven. Dále Wimber připomíná čtyři případy Božích služebníků (Pavla, Timotea, Epafrodita, Trofima), kteří se potýkali s nemocí. Pokud čtenář Písma naváže na Wimberovu připomínku a pečlivě si prostuduje okolnosti, za jakých se odehrával způsob prožívání jejich nemocí, zjistí, že v komunikaci o jejich nemocích není postoj jistoty uzdravení. Zde stojí za to vzít v úvahu Twelftreeho, který říká, že Pavlovi se jevila nemoc jako slabost, ale zároveň i příležitost (Ga 4,13; 2 K 12,7; 2 K 11, 24-27).¹⁷ Dá se říci, že způsob, jakým se komunikovalo o nemocech těchto služebníků, značně podlamuje tvrzení jistoty uzdravení. Neobstojí dokonce ani fakt, že Ježíš hromadně uzdravoval každou nemoc a každého kdo za ním přišel (Mk 6,53-56; Mt 14,35; Mt 15,29-31), neboť Ježíšova služba se odehrávala v jeho fyzické přítomnosti a obsahovala speciální poselství, kdy především zázraky se děly na znamení přicházejícího Božího království. Boží království už je tady, ale ještě není dovršeno, zmiňuje Wimber. Skutečnost, že člověk tady na zemi musí ještě zemřít fyzicky, narušuje myšlenku, že vykoupení ze zla, nemocí a utrpení se musí projevit plně v tomto věku. V podstatě zaslíbení: „*Jeho rány vás uzdravily*“ (1 P 2,24-25), čerpá ze stejného zdroje jako zaslíbení: „*Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je smrti, tvé vítězství? Kde je smrti, tvá zbraň?*“ (1 K 15,54-55). Když obojí zaslíbení pochází ze stejného vykupitelského zdroje – oběti Ježíše Krista na kříži a jeho zmrtvýchvstání – tak pokud bychom měli být stoprocentně uzdravení, pak bychom už neměli umřít. Smrt a nemoc jsou důsledkem pádu a stojí vedle sebe v tomto padlém světě. Nelze tvrdit, že člověk tady na zemi má záruku plného zdraví a přitom musí zemřít. Nejen Písmo, ale i praktický život, kdy lidé umírají, hovoří jasně o tom, že člověk zde nemá všechny vymoženosti Božího království. Teprve s druhým příchodem Ježíše Krista bude jeho vítězství završeno a pak už smrti nebude stejně jako hříchu a nemoci.

¹⁶ EKMAN, Ulf, *Bůh chce uzdravit všechny*, 11

¹⁷ TWELFRTEE, G., H., *Healing, illness in: Dictionary Paul and his Letters*, 380

b/ Druhé tvrzení Ekmana, že uzdravení je nám dáno skrze Novou smlouvu neodpovídá ani Písmu, ani postoji Wimbera, který naopak připomíná, že Nová smlouva neslibuje uzdravení pro každého, slibuje však odpuštění hříchů: „*Neboť toto jest má krev, která zpečetí smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.*“ (M 26,28) Oproti tomu se Ekman zásadně mýlí v adresnosti Nové smlouvy vzhledem k jeho odkazům: Iz 53,4-5—jeho jizvami jsme uzdraveni; M 8,16-17 – uzdravení nemocných vzhledem k zaslíbení, že on naše nemoci na sebe vzal; Ži 9,11-15 – Ježíš se obětoval, prolil svoji krev, aby nás vykoupil, plně nevystihují podstatu smlouvy. Totožný ke smlouvě je odkaz z listu Židům, který hovoří o prolité krvi a věčném vykoupení, avšak následuje vysvětlení, že vykoupení se týká především posvěcení a očištění našeho svědomí od mrtvých skutků. To ovšem potvrzuje Wimbrův pohled, že Nová smlouva slibuje už tady na zemi odpuštění hříchů a nezaručuje uzdravení. Další dva Ekmanovy odkazy z Izajáše a Matouše se týkají událostí, které se musely stát, aby smlouva byla zajištěna. Je k zamyšlení, že i Boží služebník a vykladač Božího slova, se až tak zásadně může odchýlit od Písma ve svých výkladech. Také tato skutečnost přispívá k pochybnostem nad tvrzeními jistoty uzdravení a vede k domněnce, že zastánci jistého uzdravení se snaží o získání co nejvíce vyhovujících argumentů, pro potvrzení jejich učení.

c/ Ekmanovo třetí tvrzení o jistotě uzdravení pro všechny je postaveno na odpovědnosti nemocného uzdravení přijmout a ve víře vytrvat až do jeho uskutečnění. Takovýto pohled potom ovšem předpokládá, že pokud se uzdravení nedostaví, pak není v pořádku něco s dotyčným křesťanem. V praxi se všeobecně na dotyčného pak hledí jako na toho, kdo má buď skrytý hřích, anebo nemá víru. Aby tyto soudy byly přehlušeny, Ekman vyzývá, aby se druzí nezajímali o tento výsledek a neptali se “Proč?”. Tato rada neptat se proč, může mít ještě jiný podtext, který říká: „Nebádej příliš a nešťourej se v tom, co ti tady vysvětlují a říkám. Věř tomu a nepochybuj o mých slovech – o mých výkladech. Mohlo by tě to odvést od tohoto učení, protože bys našel spoustu argumentů proti jistému uzdravení. Ďábel tě může tak obelhat a o uzdravení obrát“. To, že existuje opravdu dost argumentů proti jistému uzdravení, předkládá řada vykladačů Písma, teologů, ale i praktických dokladů ze života křesťanů, kteří měli víru a přesto nebyli uzdraveni. Z textu o Wimberově službě uzdravení je patrné, že ne každý byl po modlitbě uzdraven. O to důraznější je to svědectví, neboť tyto události probíhaly v době navštívení Ducha svatého, jehož projevy byly mocné a mnoha svědky zúčastnivších se shromáždění potvrzené. Právě z těchto zkušeností jsou cenná Wimberova slova, že pokud se modlí za nemocné a ti nejsou uzdraveni, nelze předpokládat, že je něco špatného s jejich vírou. Na tomto místě je vhodné také zmínit Blombergovu úvahu, že Ježíš v kontaktu s nemocným vyzdvihl víru v uzdravení, ale na druhé straně uzdravoval i tam, kde nebyla víra. Zázraky byly konány, aby vyvolaly víru, kde nebyla žádná. (J 4,48).¹⁸ Tento náhled se silně střetává s myšlenkou nutnosti víry a odpovědnosti pro zázračné uzdravení.

V procesu předání odpovědnosti pro uzdravení je nezbytná podle Ekmana jedna složka. Dotyčný musí vyznat, že od této chvíle je zdrav. Tento jev spadá do oblasti pozitivního vyznávání. Ačkoliv tento jev je pro mnohé přitažlivý, z hlediska Písma je velice sporný. Písmo nás nikde nevybízí, abychom popírali realitu, ale naopak čtenáře povzbuzuje k upřímnému vyznání a popisu skutečného stavu. Příklady mnohých žalmistů, kteří úpěli

---

¹⁸ BLOMBERG, C., L., *Healing in, Dictionary of Jesus and the Gospels*, 300

k Bohu v bolestech a utrpeních, jsou nám toho příkladem. Z. Vojtíšek upozorňuje, že pozitivní vyznávání nevzešlo z Písma, ale z proudu Nového myšlení – New Age, které vychází z přesvědčení, že v člověku je mimořádná božská síla, která může být uvolněna silou mysli. Tato teorie přerostla ve víru v sílu lidské mysli a postupně vyvolala celou řadu náboženských činností.¹⁹ To ovšem znamená, že ten, kdo pozitivně vyznává, pohybuje se na hraně, ze které může snadno sklouznout k falešnému učení. Wimber upozorňuje, že při modlitbě za uzdravení nic neslibuje a neříká člověku, že už je uzdraven.

Jistota uzdravení působí jako zákon, který je příliš tvrdý. Zákon proto, že něco tady ve stvoření stoprocentního funguje pro každého na základě víry. Tvrdost proto, že se člověk musí snažit, aby uzdravení, které už má, ale ještě není vidět, získal. K jeho zviditelnění pak musí vírou překonávat určité překážky. Buď budou překážky zdolány a uzdravení se dostaví, nebo nebudou zdolány a člověk o uzdravení přijde. To znamená, že o něj přijde vlastním zaviněním neboli chybou, a v tom právě spočívá tvrdost. Z hlediska Božího milosrdenství, které chyby naopak připouští, protože člověk není schopen být stoprocentně dokonalý, je teologie uzdravení nemilosrdná a tvrdá. To, zdá se, odporuje celému Božímu konceptu pohledu na člověka, který není schopný dostat požadavkům a měřítkům stoprocentnosti v žádné sféře, tedy ani v teologii uzdravení. Proto také mnozí, kteří se o takovou víru pokoušeli, nemohli obstát a museli hledat jiné řešení.

Další věc, na kterou je třeba poukázat vzhledem k typickým způsobům Ekmana a jemu podobným kazatelům, je odkaz na neznámou evangelistku a zázrak nárůstu rukou dítěte po její modlitbě. Takový zázrak by byl skutečně věrohodnější, pokud by „ona neznámá“ měla jméno a adresu. Způsob předávání informací „slyšel jsem“ je neověřitelný a ze sociologických zkušeností není dobré ho brát vážně vzhledem k selhávajícímu lidskému faktoru. Za prvé je známá snaha mnohých, aby dosáhli pozornosti, tak jsou schopni si vymyslet podobný příběh. Za druhé pokud se v řetězci takový příběh předává, pak ve třetím či dalším kole se jeho obsah různě stupňuje či mění a na konci se může zcela zkruslit. Konkrétní příběhy o uzdravení zapsané v Písmu mají vždy služebníka, jehož totožnost je známá. Z těchto důvodů některé sbory ve světě (př. sbor v Buenos Aires zastoupený G. Preinem), které podporují modlitby za nemocné, zavedly evidenci zázraků s diagnózou a daty, kde za zázrak se považuje pouze to, co je potvrzené lékařem. Důvodem k tomuto jednání byla především řada svědectví, které Boha spíše uváděly do zahanbení než do slávy.

Je jen na škodu, když Ekman používá při příkladu uzdravení způsob jedné neznámé. A proč je toto zbytečné? Pokud někdo dlouhodobě sleduje dění v Hnutí víry, pak ví, že ke skutečným adresným zázrakům dochází. Za všechny lze připomenout případ, který uvádí Hagin ze své praxe o uzdravení osmdesátileté ženy, která umírala na lékařsky potvrzenou rakovinu. Tato žena byla po jeho službě uzdravena.²⁰ Otázkou je, jak je možné, že v některých případech se uzdravení dostaví, i když jsou výklady služebníků o uzdravení biblicky nepřesné a chybné? Proč jsou touto cestou mnozí uzdraveni? Je pravděpodobné, že Bůh žehná tomu, kdo nesedí s rukama založenýma v klíně. Je možné, že Bohu je milé, když někdo pracuje pro jeho království, třebaže to dělá špatně. Zvláště kázání evangelia ve spojení s modlitbami za

¹⁹ VOJTÍŠEK, Zdeněk, *Encyklopedie náboženských směrů v ČR*, 251-267

²⁰ HAGIN, Kenneth, E., *Co dělat, když víra slábne a vítězství se ztrácí*, 88

nemocné je důležitým úkolem daným od Boha. Na druhé straně je tady řada křesťanů, kteří hledají chyby ve službě druhých, kritizují je, znají lepší bibličtější způsoby, ale v praxi se jen velice málo přičinují při zvěstování evangelia. Je na zamyšlení, jak kdo vypadá v Božích očích.

5/ Závěr

Teze, že Boží záměr uzdravovat nezaručuje jistotu uzdravení pro všechny v tomto věku, byla sledována na základě dvou odlišujících se pohledů na jistotu uzdravení. Ekmanova tvrzení, že Ježíš uzdravoval všechny, kdo k němu přišli, a že uzdravení je právní zárukou Nové smlouvy s tím, že nemocný má odpovědnost uzdravení přijmout, vyznat ho a ve víře vytrvat do jeho projevení se, byla ve světle pohledů Wimbera přehlušena. Jistota zdraví pro každého v tomto věku je podlomena především případy nemocných biblických služebníků. Mezi množstvím uzdravených v rámci služby Ježíše a prožíváním nemocí biblických existuje napětí, které se dá vysvětlit jedině tím, že Boží království ještě není dovršeno. Stále ještě žijeme v tomto padlém světě, který je narušený. „*Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti ... Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích*“ (Ř 8,19-22). Tato slova apoštola Pavla jasně hovoří o tom, že stvoření trpí. K tomu přispívá hřích, smrt a nemoc. Možná jednou z hlediska měřítek věčnosti si řekneme: „Jak jsme to tady mohli vydržet?“ Vzhledem k tomu, že Bůh je přítomen ve svém stvoření, máme v tomto padlém světě dobré prožitky. Nám křesťanům byl navíc dán Duch svatý jako příslib Božích darů (Ř 8,23). Tento rozměr obdarování však nemáme jen sami pro sebe, ale jsme posláni do světa kázat evangelium. Jak nám Pán Ježíš a jeho učedníci ukázali, je tato služba spojená s modlitbami za nemocné. Je odpovědností každého křesťana jak se tohoto úkolu uchopí.

Literatura:

BLOMBERG, CRAIG, L., *Healing in: Dictionary of Jesus and the Gospels*, InterVarsity Press, Leicester-England, Illinois-USA, 1992.

EKMAN, ULF, *Bůh chce uzdravit všechny*, Voda života, 1990.

HAGIN, KENNETH, E., *Co dělat, když víra slábně a vítězství se ztrácí*, vydavatelství Břetislav Šípek, Praha, 1994.

PRUDY, VERON, L., *Systematická teologie*, Křesťanský život, 2001.

SOUČEK, B. JOSEF, *Řecko-český slovník k Novému zákonu*, Kalich, Praha, 1987.

TWELFTREE, GRAHAM, H., *Healing, illness in: Dictionary Paul and his Letters*, InterVarsity Press, Leicester-England, Illinois-USA, 1993.

VOJTÍŠEK, Zdeněk, *Encyklopedie náboženských směrů v České republice*, Portál, Praha, 2004.

Bible, Písmo svaté Starého a nového zákona, Český ekumenický překlad, podle ekumenického vydání z roku 1985, Praha, Česká biblická společnost, 199

Obsah

Uzdravení.....	1
1/ Boží záměr s člověkem je uzdravení v širokém smyslu.....	1
2/ John Wimber.....	2
3/ Ulf Ekman.....	3
4/ Úvaha: Je uzdravení Božím zaslíbením pro všechny?	4
5/ Závěr	7
Literatura:.....	7